«Так ніхто не кохав»

Значна частина поетичного доробку В. Сосюри — це любовна лірика. Це і вірші про перше кохання, що пережив він під час революції, і твори, присвячені дружині Марії, з якою щасливо прожив до смерті, але навіть у похилому віці любив її так же ніжно і пристрасно, як молодим.

Молодість В.Сосюри, що проходила на степах Донеччини, припала на часи революції. Романтичний і запальний юнак спочатку вступає до петлюрівських загонів, а пізніше, повіривши в ідеї комунізму, перейшов до більшовиків. Через багато років, ставши вже визнаним поетом, В. Сосюра згадає про своє перше кохання, якому на дорозі стали революція та війна. Тоді в сірій шинелі під вербою в донецькому степу він прощається з коханою. Ту пристрасть, що панувала в молодих серцях, передають такі рядки:

Твої губи — розтулена рана...

Ми хотіли й не знали — чого...

Од кохання безвольна і п’яна.

Ти тулилась до серця мого...

Юнак був впевнений, що ніщо не може розлучити його з любимою дівчиною назавжди, але сталося інакше:

Ти давно вже дружина другого,

Я ж — відомий вкраїнський поет.

Він готовий відмовитися від слави заради неї, навіть очі дружини нагадують йому її. Любов поет порівнює із багнетом, встромленим у його серце.

Кохання у В.Сосюри нерозривно пов’язане із природою. Зорі, садки, верби, акації, волошки, солов’ї — це не просто фон для його кохання, весь оточуючий світ ніби сам наповнений пристрастю і ніжністю. Тому і з’являються такі образи, як «ночі жагучі», солов’ї, що солодко співають про любов, «закохані зорі». Природа відчуває справжнє кохання, а тому переймається і живиться ним. Ліричний герой поезії «Так ніхто не кохав» впевнений, що його кохання найсильніше на всі світи і віки. Він думає, як кожна закохана людина, що відкриває для себе ці почуття вперше, і впевнений, що ніхто не переживав їх раніше. Отже, не дивно, що йому в цей день і світ здається іншим, кращим. Ліричний герой думає, що і природа навкруги закохана і оновлена любов’ю, як і він сам:

В день такий на землі розцвітає весна

І тремтить од солодкої муки...

Ліричний герой не відмежовує у своїй душі кохання до дівчини і до України:

Коханий любить не захоче тебе,

Коли ти не любиш Вкраїну...

А в іншій поезії ліричний герой зізнається, що в серці його «злилися і ти (кохана) і Вона (Україна) в образ єдиний навіки». Так думала справді патріотична і романтична людина.

Поезії, написані в тридцяті роки і пізніше, присвячені дружині В.Сосюри — Марії, яка була найбільшим його коханням. Ці твори трохи спокійніші, бо написані вони вже дорослою людиною, але сповнені тим самим настроєм. Ліричний герой поезії «Якби помножити любов усіх людей», як і раніше, впевнений у тому, що його любов не знає аналогій: вона, «як день», світить яскравіше, ніж усі сонця на світі, пахне міцніше, ніж усі квіти, жодна красуня землі не відверне його погляду від Марії. Весь навколишній світ: і ліхтарі, і зорі, і гілля, і далеке море — співає йому єдине слово: «Маріє!..»

В. Сосюра у своїй інтимній лірриці постає невиправним романтиком. Його можна порівняти із Петраркою і Данте, любов яких є взірцем для наступних поколінь. Кохана для таких людей — це ідеал, натхнення і смисл усього життя.